DE BOXER

—DOOR—

P. EARLSAND.

Eertijds was de Heer Van der Pol belastingambtenaar en vervulde met trouwe plichtsbetrachting zijn ambt.

In den bloei zijner jaren echter, hij was toen eerst vijf en dertig, maakte een onverwachte, doch welkome erfenis aan dit, zijn levenswerk, een einde en stelde hem in staat op bescheiden voet te rentenieren. Hij huurde tot dat doel een landhuisje in 't Geldersche en een oude huishoudster en leefde nu sinds tien jaren in hetzelfde landhuisje met dezelfde oude huishoudster, zijn tijd verdeelend tusschen het voederen van zijn kippen, wandelen, visschen en meer dergelijke dingen, die bescheiden renteniers plegen te doen.

Mijnheer Van der Pol had de huishoudster aangenomen en betaalde haar geregeld het overeengekomen loon, maar gezien het feit, dat Jans geen bescheiden oud vrouwtje was, die alles met omzichtigheid deed om bijvoorbeeld haar heer niet in zijn middagdutje te storen, doch een flinke gezette oude vrouw, die altijd sprak op een toon of ze ruzie maakte, groote stapnen nam en een aankomende snor had, leek het somtijds alsof Jans mijnheer Van der Pol had aangenomen en zij hèm op gezette tijden zijn loon uitbetaalde. Het zachtaardig karakter van haar heer voorkwam echter steeds hooge woorden en onaangenaamheden.

Op zekeren zwoelen zomeravond zat Mijnheer Van der Pol genoeglijk in de serre, rookte zijn sigaartje en las bij de schemerlamp het zoo juist gearriveerde Nieuwsblad. Blijkbaar interesseerde hem dit maar matig, want soms zakte zijn eerbaar hoofd lager en lager, zelfs zóó laag dat een voor hem zittende niets van zijn goedig gelaat zou hebben gezien, doch alleen het kale kruintje. Wanneer dan echter Jans op haar wijze ergens in huis een deur sloot, schrok hij plotseling op en staarde weer in de courant.

Zoo ook nu. En tegelijkertijd viel zijn oog op de volgende advertentie :

B o x e r
te koop aangeboden. Reu met uitgebreiden stamboom. Zeer geschikt voor villabewaking. Brieven enz. . . .

De heer Van der Pol verzonk in diep nadenken. Hij was een dierenvriend en een hond bezat hij niet. En je hoorde den laatsten tijd zoo vreeselijk veel van inbraken . . . enf n geen wonder ook, die arme drommels. . . en dan met dien duren tijd . . . Niet dat hij 't wou goedpraten . . . . dat niet, maar je kon 't toch plaatsen. Maar als nou zoo'n hond, zoo'n boxer met een uitgebreiden stamboom, op een inbreker aanvloog en zoo'n mensch, die natuurlijk al honger had, in zijn magere beenen. . . . och kom, als ze 'm hooren blaffen durven ze 't hekje al niet meer te naderen. Hij geloofde dat hij 't maar doen zou, als tenminste Jans. . . . Enfin, hij zou 't dadelijk eens op den praat gooien.

„Jans," begon hij dien avond, „heb jij ook niet in de courant gelezen hoe onrustbarend die inbraken in den laatsten tijd overal toenemen, vooral op 't platte land ?"

„En wat zou dat ?" informeerde Jans met de vleezige vuisten op de heupen.

„Nu. . . we wonen hier ook nogal achteraf."

„'k Zou ze niet raaien om hier te kommen," zei Jans gedecideerd. — „Ik denk er over een hond te nemen." zei de heer Van der Pol, stoutmoedig op 't doel afgaand.

„Een hond ? Hebben we hier nog niet genoeg gediertes in huis ?" En Jans telde op haar vingers : „Twee katten, zeven kippen, een groote vogelenkooi in den tuin en dat vischglas vol met ongedierte, en nou nog een hond erbij ? 'k Zou je danken, hoor !"

Dit werd den goeden heer Van der Pol toch wat al te kras en met stemverheffing, op den toon, die vroeger den jongsten bediende van 't belasting kantoor schrik aanjoeg, zei hij :

„Jans, je vergeet dat ik hier heer en meester ben en wanneer ik een boxer wil koopen, dan dòe ik dat, ook zonder jouw goedkeuring."

Jans kwam werkelijk eenigszins onder den indruk en zweeg. Dit stemde direct weer zachter en hij vervolgde op vriendelijker toon :

„Kijk eens Jans, hier is een advertentie, die me wel lijkt."

„'k Heb me bril niet," zei Jans norsch.

„Dan zal ik ze voorlezen," en mijnheer Van der Pol las met klem de advertentie voor, speciaal den nadruk leggend op de villabewaking.

„'t Is hier geen villa," streefde Jans tegen.

„Komt er niets op aan," antwoordde mijnheer. „Wanneer die hond een villa kan bewaken, is ook zeker dit eenvoudig huis wel aan zijn zorgen toevertrouwd."

Jans zei niets meer en mijnheer zette zich tot het schrijven van den brief, waarin hij den eigenaar maar direct verzocht hem, wanneer dit mogelijk was, mèt den hond te bezoeken.

Over den prijs zouden ze 't wel eens worden.

Den volgenden morgen ging hij niet zooals gewoonlijk visschen, doch stapte met energieken tred naar den timmerman van 't naaste dorp en verlangde een hondehok.

„Een flink hok moet het zijn, denk eraan, 't is beter dat zoo'n dier met een uitgebreiden stamboom het ruim heeft, dan dat hij zich niet roeren kan. Zou ik het morgenmiddag kunnen hebben ?"

„Jawel mijnheer, maar niet geverfd."

„Geeft niet, dàt doe ik zelf."

't Hondehok kwam werkelijk den volgenden morgen en niets te vroeg, want mijnheer Van der Pol had het nog geen uur bewonderd of het ijzeren hekje knarste en een soort mijnheer met tamelijk ongunstig uiterlijk stapte den voortuin binnen en vroeg aan de subiet verschijnende Jans of hier soms mijnheer Van der Pol woonde Genoemde heer verscheen onmiddellijk en trachtte het met den eigenaar van den boxer, een enorm geel dier met vervaarlijke tanden, over de condities eens te worden, wat vrijwel onmogelijk bleek, daar de hond het erop scheen toe te leggen den goeden heer Van der Pol naar den strot te vliegen.

„Da's allemaal speelschheid" verklaarde de eigenaar. „binnen twee dagen is hij aan U gewend en zoo zacht als een lam. Kijk U maar." En zonder vrees stak hij zijn gore hand in den vervaarlijken muil van het dier.

„Als hij maar eenmaal aan U gewend is, ziet U," voegde hij erbij. „Andere menschen, waaraan hij niet gewend is bijt hij subiet den strot af. Niet waar, Cesar ?" wendde hij zich tot het monster.

Mijnheer Van der Pol knikte met een ongelukkig gezicht. Hij dacht aan zijn kaartavondje en aan Jans en zag in den geest zijn kaartvrinden en zijn huishoudster al in hun bloed wentelen. Hij rilde.

„Maar," vroeg hij voorzichtig, „hij zal toch aan gere : lde bezoekers en aan mijn huishoudster wel gauw wennen ?"

„O, mijnheer," zei de eigenaar, de hond buiten bereik van mijnheer Van der Pol houdend, „binnen enkele dagen, binnen enkele uren kan ik wel zeggen, is hij daaraan gewend."

Mijnheer Van der Pol haalde verruimd adem. Dat was tenminste weer een geruststelling.

„En hoeveel moet hij kosten ?"

„Zestig gulden mijnheer, geen cent minder. En als ik niet aan U zag dat U op den hond gesteld was en goed voor hem zult zijn, dan had ik gezegd „Hij is voor U niet te koop"."

„'t Is wel duur," weifelde mijnheer, „maar enfin 'k zal hem dan maar nemen. Zou dat hok goed zijn denkt U ?"

EEN VROUW ALS VAANDRIG.

Hierboven geven wij een foto van een Oostenrijksche dame (links), die als vaandrig in het Oostenrijksche leger den veldtocht tegen de Russen meemaakte en gevangen genomen werd. Tijdens de vredesonderhandelingen met Rusland keerde zij in haar vaderland terug.

De man wierp een blik op het hok en zei dat het uitmuntend was.

„U moet hem nu maar vastleggen en hem morgen probeeren te lijmen met een stuk worst of zoo, begrijpt U ?"

Ja, mijnheer Van der Pol begreep het wel. „Zoudt U hem misschien niet even willen vastleggen ?" vroeg hij met een omzichtigen blik op Cesar.

„Natuurlijk, natuurlijk ! Hebt U niet een paaltje dat U in de nabijheid van het hok in den grond kunt slaan ?"

Mijnheer Van der Pol haalde een paaltje, hakte er een punt aan en sloeg het vlak naast het hok in den grond. Cesar kon nu in en uit zijn nieuwe hok gaan en toch lag hij vast.

De oude eigenaar ontving zijn geld, nam niet de minste notitie meer van Cesar en ging fluitend het hek uit.

In een wijden kring bewoog de heer Van der Pol zich om den villa-bewaker, die grommend en blaffend zijn nieuwen baas in dien kringloop volgde en telkens een verwoede poging deed het huisjasje van mijnheer te grijpen.

„Cesar," riep hij eerst met stemverheffing en hij herhaalde den naam in alle toonaarden, drie tig, zelfbewust, smeekend, doch Cesar bleef onvermurwbaar en Jans, verkneuterde zich achter 't gordijn van 't keukenraampje.

De heer Van der Pol haalde een eind leverworstuit de kast en wierp het met een vriendelijk woord den nieuwen huisgenoot toe. Met één woedenden hap was het verzwolgen.

„Lieve hemel," dacht mijnheer, „als daar je hand tusschen zat kon je van je leven niet meer schrijven. 't Is vreeselijk ! Enfin, morgen zal hij wel aan me gewend zijn."

Met de blijde gedachte, dat hij morgen een taak te vervullen had, een hooge taak, het winnen van een genegenheid namelijk, begaf de heer Van der Pol zich ter ruste, stoorde zich niet aan het gepraat van Jans, die beweerde dat Cesar een verscheurend dier was, waar een leeuw een klein kind bij genoemd kon worden. — Tegen een uur of één in den nacht werd mijnheer zoowel als Jans opgeschrikt door zulk een hevige bons tegen de voordeur, dat Jans' schreeuwen in mijnheer's slaapkamer duidelijk waarneembaar was.

Mijnheer rilde en zat rechtop in bed. Zou het een inbreker zijn, die door Cesar den strot was doorgebeten en nu in doffe wanhoop. . . . neen dat kon natuurlijk niet. . . . maar wien misschien een been was afgebeten of zoo en die nu, met inspanning van zijn laatste krachten tegen de deur bonsde. . . ?

Hij luisterde ademloos en hoorde de vaste stappen van Jans op de trap.

„'k Hoorde iets" schreeuwde ze voor zijn slaapkamerdeur. „'k Zal 'ns even kijken."

Mijnheer Van der Pol kon niets doen dan bewonderend het hoofd schudden over zooveel moed en doodsverachting. Woorden had hij niet, die bleven hem in de keel steken.

Hij hoorde Jans naar de keuken gaan. . . ze keek zeker door 't raam, dan kon je juist op de stoep zien.

Een oogenblik later was ze weer voor z'n deur en, duide-ontwaarde hij leedvermaak in haar stem, toen ze schreeuwde :

„'t Is de villabewaker ! Hij is losgebroken !"

Onmiddellijk werden deze woorden door het voorwerp in kwestie bewaarheid, want er klonk zulk een onheilspellend gehuil voor het huis, dat mijnheer Van der Pol de handen voor de ooren hield en dacht dat er nu, volgens het oude bijgeloof wel gauw „een dooie in de familie zou zijn". Maar dadelijk verwierp hij deze gedachte weer omdat in de eerste plaats bijgeloof iets was uit den oertijd en in de tweede plaats omdat hij geen familie meer had.

Hij stond op en kleedde zich gedeeltelijk. Zoo had ook Jans gedaan, die hij op de gang ontmoette.

„Jans, ga jij hem even vastbinden," noodigde hij vriendelijk uit, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

„Dank U vrindelijk, mijnheer." knikte Jans, „gaat U hem even vastbinden."

„We kunnen zóó toch niet slapen, met dat vreeselijk gehuil ; het loopt je koud over den rug."

„Ik zal het toch maar probeeren," besloot Jans. „Wel te rusten, mijnheer," en zonder verder notitie te nemen van het gebons tegen de voordeur en het vreeselijk gehuil, stapte ze weer naar boven.

Mijnheer knarsetandde. Voor geen geld deed hij de knip van de deur. 't Was nu al twee uur en aan den binnenkant stond mijnheer Van der Pol en aan den buitenkant stond Cesar. Mijnheer Van der Pol riep vriendelijke of dreigende woorden door de brievenbus en Cesar sprong woedend tegen de deur.

't Werd drie uur en vier uur. Mijnheer was weer naar bed gegaan, doch van slapen was geen sprake. Telkens wanneer hij een oogenblik indommelde schrok hij wakker van een zware bons. Tegen een uur of zes stond hij maar op en voelde zich geradbraakt. Hij hoorde omstreeks denzelfden tijd Jans naar beneden komen. Ze zei sarcastisch : „Hij is het verdere van den nacht nogal rustig geweest, hè ?"

„O ja," antwoordde mijnheer, „'t ging best, hoor." „Wilt U hem nou even vastbinden ?" vroeg Jans, „anders maakt hij tusschen zevenen en negenen den melkboer, den bakker en de groentevrouw af."

Mijnheer schrok. Ja, daaraan had hij nog niet gedacht ! Als die menschen dadelijk kwamen gebeurden er zeker ongelukken en hij was verantwoordelijk. . hij was dan toch in elk geval de eigenaar.

„Ja, Jans, je moet me niet kwalijk nemen." bekende hij rondborstig, „maar ik kom de deur niet uit." „U mot 't weten," zei Jans onverschillig, „'t is mijn hond niet."

Daar hoorden ze plotseling het rijden van een wagen over den weg. Dat moest de melkboer zijn en de man liep zijn dood tegemoet. Hij moest gewaarschuwd worden. Mijnheer Van der Pol rende de trappen op, schoof 't zolderraam open en gilde :

„Hé, melkboer ! Niet binnenkomen ! 't Is gevaarlijk !"

De melkboer hoorde wel zoo iets, maar scheen toch het juiste van de zaak niet te vatten, want hij knikte vriendelijk naar boven, hield zijn paard in en opende argeloos het hek. Toen kreeg hij Cesar in de gaten, die met een woedend geblaf op hem afsprong. Nauwelijks was de villabewaker echter in de nabijheid van den stevigen houten klomp van den boer gekomen of hij ontving zulk een wel gemikten schop voor zijn snoet dat hij jankend enkele meters terugvloog en een tweede aanval achterwege bleef. Mijnheer Van der Pol schrok zoo vreeselijk, dat hij bij het plotseling terugtrekken van zijn lichaam met zijn kale kruin tegen het raam sloeg, dat de melkboer naar boven keek.

„Vastleggen," riep Mijnheer, „anders gebeuren er nog meer ongelukken. — Vastleggen dien ongelukshond."

De melkboer knoopte het gebroken touw stevig aaneen en legde Cesar, die zichthans met hangenden kop liet leiden, aan een boom vast.

Nauwelijks echter vertoonde mijnheer Van der Pol zich in den tuim om den melkboer een kwartje te geven, of Cesar sprong weer met woedend gehuil op en maakte zijn baas hoe langer hoe angstiger en zenuwachtiger. Toen heeft mijnheer een kloek besluit genomen en dezelfde advertentie laten plaatsen. Op een Maandagavond prijkte ze in het Nieuwsblad. Woensdagavond had mijnheer zijn kaartavondje en om te voorkomen dat het kaartavondje zou ontaarden in een soort bloedbruiloft, deed hij Woensdagnamiddag Cesar aan den melkboer cadeau, op conditie dat dez zelf den hond zou komen halen.

Boven uit het zolderraam keek mijnheer Van der Pol melkboer en hond met gemengde gevoelens na. . . .